

Beklemek

– ElemPerver · 09 Kasım 2022

BEKLEMEK

Beklemek... Ne sonsuz ne sınırsız şeydir bu beklemek... Bazen bir otobüsü beklersin, bazen bir müjdeyi, bazen de bir insanı... Bazen iyiyi bazen ise kötüyü beklersin. Beklemek bazıları için bir sabırdır, bir imtihan, belki bir kararlılık... Bazıları içinse acı ve göz yaşıdır, umutsuzluktur. Bekleyişin sonu iyi ise ve sonunda beklenen şeye kavuşulacaksa beklemek ne de güzel iştir. Peki ya tam tersi! Sonunda acı ve hüsrana uğranan, insanı dağıtan bekleyiş... En kötüsü de bu değil mi? Beklemek ama boşuna beklemek... Sebepsiz, sonuçsuz, karşılıksız beklemek... İnsanlar bekler. Bir haberi bekler, bir sonucu, bir davranışı veyahut bir duyguyu bekler. En önemlisi insan, insanı bekler. İçlerinden en zor olanı değil midir bu bekleyiş? Sevdiğin bir insanı beklemek... Ve en önemlisi gelmeyeceğini bile bile beklemek... Hiç kavuşamamak, hiç dokunamamak, karşılıklı bir çay bile içememek ve gözlerine bakamamak... İşte beklemenin en üst ve zirve noktası budur: Hasret kalarak beklemek. Bu bekleyişin sonunda insanın yüreğinde derin bir yara oluşur. Çünkü bekleyiş amacına ulaşmamıştır. Bekleyen kişi umduğu ve arzuladığı mutluluğa erişememiştir. Sonu hüsrana, acıya ve ızdıraba dönmüştür. Maalesef bu yaralar bekleyen birçok kişinin hazin sonudur. Seven bekler. Beklenen gelmez. Olayın özü budur belki de... Yaralar dedim ya! Sızısı hiç dinmeyen, hiç bitmeyen yaralar... Aslında bütün insanların yaraları önceden belliydi, önceden yaratılmıştı. İnsanlar dünyaya bu yaraları taşımak için gelmişti. Her insanın görevi kendi yarasını taşımaktı. Her yaranın eninde sonunda kapandığı söylenir. Sizce de öyle midir? Her yara kapanır mı? Kapansa bile izi kalmaz mı? Elbette kalır. Bazı yaralar vardır ki çok derindir. İnsanı yaksa da yıkırsa da bitirse de izi kalır. O iz öyle bir izdir ki o ize her baktığında yalnızlaşırsın... Uzaklara, eskilere gidersin. Beklemeyi bıraktığını zannedersin. Artık bitti dersin. Bu saatten sonra istemem artık onu, unuttum dersin. Tam bu sırada o iz çıkar karşına hüzünlenir ve içinden "Başaramadım, unutulmuyor." dersin. Beklemek tam olarak da böyledir belki... Kendini düşünmeden ve kendi yaralarını umursamadan sonuna kadar sabır etmektir. Hani şair diyor ya: "Hiçbir acı baki değildir. Üflersin geçer. Sadece bazı yaralara ve acılara daha çok üflemen gerekir." Belki birçok yara üfleyerek geçebilir ve unutulabilir. Mesela çocukken düşersin. Dizin kanar ve üflersin geçer. Okulda aşı olursun üflersin geçer. Bazı şeyler ters gider. Üflersin geçer. Peki ya bekleyişin acısı! Hele ki kavuşulmayan bekleyişin acısı! Üflemeyle geçer mi? Tabii ki de geçmez dediğinizi duyar gibiyim. Şair güzel söylemiş üfle geçsin. Olmadı daha fazla üfle geçsin. Olmadı daha fazla... Biraz daha... Biraz daha... Ama şair bir şeyi unutmuş ki unutulacak şey değil! Bizim bu bekleyişimizin acısını dindirmeye ve geçirmeye nefesimiz yetecek mi?